

Un pacte per l'ocupació, urgent

Joan C. Gallego

Milers d'homens i dones a l'atur i joves a la recerca de la primera feina, que volen treballar i no poden. Aquest és el primer problema del país. Avui hem d'afrontar un doble

repte: superar els greus dèficits de l'economia per crear ocupació i assolir l'equilibri dels esforços entre la població. Per això proposem un gran pacte per l'ocupació, construït des del diàleg i la concertació social amb sindicats i empresaris i amb implicació del govern i els partits. Que estableixi mesures econòmiques i socials que frenin la destrucció d'ocupació, que en generin de nova i que protegeixin les persones a l'atur. Que s'orienti a afavorir el canvi del model de creixement, en la línia de l'equilibri sectorial, la sostenibilitat, la innovació i el treball qualificat i de qualitat, així com les polítiques de suport als serveis públics del benestar social (salut, educació i atenció), que són també un factor de creixement i de cohesió social, i una font d'ocupació. La proposta l'agrupem en cinc eixos d'actuació:

1. Un pacte per determinar la distribució de rendes entre treball i capital per tal de reforçar la negociació col·lectiva i amb un control efectiu dels preus interns. Ampliar i aprofundir la negociació col·lectiva permetria més flexibilitat interna i establir mecanismes d'evolució dels salaris, i s'evitaria l'abús de la flexibilitat externa en forma d'acomiadaments. Però cal la voluntat de moderar els preus interns amb relació als productes d'altres països, i això comporta limitar els beneficis empresarials i reinvertir els excedents per reforçar la capacitat de les empreses. Per fer-ho efectiu i evitar penalitzar el treball, cal complementar-ho amb un control efectiu dels preus dels béns bàsics de més pes en les rendes més baixes, com ara l'energia, el transport, els aliments i l'habitatge.

2. Accés a l'habitatge. L'elevat preu de l'habitatge penalitza moltes persones perquè els posa limitacions per accedir-hi o els obliga a dedicar-hi la major part dels seus ingressos. Hem de canviar l'orientació estratègica del mercat de l'habitatge, i apostar pel lloguer per facilitar-ne l'accés i per la rehabilitació com a instrument que dinamitzi el

Un grup de persones fa cua en una oficina de treball, a Barcelona ■ J. LOSADA / ARXIU

sector de la construcció. Això permetria un ús més eficient del parc immobiliari buit existent.

3. Una política fiscal per un sector públic suficient i sanejat. Hem d'assolir la suficiència fiscal amb una voluntat real de lluita contra el frau fiscal i introduint reformes en alguns impostos. La reforma fiscal pot actuar sobre l'IRPF, amb un tipus marginal per a les rendes més altes sobre els rendiments de capital amb una escala progressiva sobre l'estalvi, en l'impost de patrimoni, incloent les sicav, en l'impost de successions i donacions i l'impost de societats. És possible un nou impost a les entitats financeres per garantir intervenir en crisis bancàries com l'actual. Calen reformes supranacionals que homogeneïtzin els sistemes fiscals i situïn nous objectius, com la taxa sobre operacions financeres i l'eradicació de paradisos fiscals.

4. Sanejar el sistema financer i recuperar els canals del crèdit. Per fer eficaces les mesures indicades cal recuperar canals de crèdit i evitar l'ofec de les operacions de circulació de les empreses. Hem d'apostar en la UE per recapitalitzar

el sistema financer, però depurant responsabilitats. Exigint a les entitats financeres que facin un esforç addicional, com reduir dividendes distribuïts o promoure la transparència i bon govern a les entitats. Necessitem, també, instruments públics per dinamitzar el sector financer, per fer fluïr el crèdit i treballar per desenvolupar una banca pública.

5. Protegir l'ocupació. Cal millorar i garantir les polítiques actives que acompanyin les persones aturades en el procés de reinserció. Però avui mereix una especial atenció l'atur juvenil i per això cal promoure mesures específiques, com un contracte per a l'ocupació i la qualificació professional, que es desenvoluparia en l'empresa i en els centres d'FP, un model dual de formació-ocupació. Aquest model ha d'establir les característiques i necessitats d'empreses i persones joves, entre 16 i 25 anys, i ha de ser proactiu per facilitar la qualificació de la població jove en noves competències relacionades amb la modernització dels sectors existents, així com dels emergents.

Secretari general de CCOO de Catalunya